

[Hanne Reintoft.]

og ude i livet igen. Det har jo vist sig at gå anderledes, og på den måde er det blevet en socialt diskriminerende foreteelse, der især rammer dem, der var ganske unge, da de gik ind i modstandskampen.

Nu sagde hr. Per Federspiel noget, jeg er forfærdelig enig i, nemlig at det ikke er en social foranstaltning, men en retfærdighedshandling. Det var noget, man lovede danske modstandskæmpere og dem, der var blevet interneret ikke mindst på grund af den danske regerings handlinger i 1940. Derfor nytter det heller ikke noget, at hr. Per Federspiel og socialministeren hele tiden kommer og sammenligner med de sociale pensionslove; der henvises jo til dem. Det har nemlig ikke noget med de sociale pensionslove at gøre, det er en retfærdighedshandling, der burde stille disse mennesker ordentligt.

Når man så nævner mindstebeløbet på 18.000 kr., må man huske, at det beskattes jo heller ikke så lempeligt som de sociale pensioner.

Må jeg så sige til socialministeren, at jeg synes, det er lidt sent at komme og henvise til den norske lovgivning. Nu har vi andre stået her i årevis og gjort opmærksom på, at man i Norge havde en langt bedre og mere rimelig og retfærdig lov for de tilsvarende mennesker, som i øvrigt også respekteres mere og behandles bedre deroppe. Når man så kan finde noget at hænge sig i, så kommer man minsandten her og vil pege på den norske lov som eksempel.

Men jeg vil slutte med at spørge — og jeg er faktisk lidt ængstelig for at spørge, for det betyder meget at få et positivt svar: hvad er regeringens, hvad er ministerens videre hensigter med denne lov? Problemerne er ikke løst, og for en bestemt gruppe mennesker er de meget svære; jeg håber meget, man har konstruktive forslag.

Nu ved jeg ikke, om ministeren er i den samme situation, som vi andre er, men det er snart sådan, at vi med ugers mellemrum må miste mennesker, som vi respekterede eller holdt af, alt, alt for tidligt på grund af deres indsats i modstandskampen. Der går snart ikke mere end 3-4 uger mellem hver gang det sker. Derfor vil jeg — selv om jeg meget nødig vil bede denne her regering om

noget, fordi jeg synes, den er folkefjendsk og ikke gør, hvad den skal for folk, der er i nød — fordi det ikke er en partipolitisk sag, henstille til ministeren, så indtrængende, jeg kan, at man prøver at tage de sidste problemer op, at man ser i øjnene, at de ikke er løst, og så prøver at løse dem. Ministeren ved, det er få mennesker, det drejer sig om, og jeg kan ulykkeligvis forsikre ministeren om, at det ikke kommer til at vare evigt.

Og til allersidst vil jeg sige: hvis hr. Per Federspiel og ministeren virkelig tror, de har det så godt, så vil jeg meget gerne formidle en invitation til ministeren, så hun kan komme rundt og se, hvor syge nogle er, og under hvilke vilkår de lever.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil over for fru Hanne Reintoft have lov til at henvise til, hvad jeg sagde ved anden behandling af lovforslaget, hvor spørgsmålet om at indføre et ensartet grundlag også var fremme. Jeg mener ikke, det vil være rimeligt i alle tilfælde at anvende denne form. Det, jeg synes, er afgørende, og som jeg allerede ved anden behandling gav tilsagn om, er, at følge udvalgets henstilling i betænkningen om, at man ikke striktede ser på, hvad årslønnen var i sin tid, men også hvad de pågældende ville have haft udsigt til at opnå. Jeg nævnede ved anden behandling, men vil gerne gentage her, at vi har haft tilfælde i praksis for ulykkesforsikringsrådet, hvor man, allerede før betænkningen forelå, har anvendt en lempeligere vurdering. Jeg vil altså gentage mit tilsagn om ikke blot at se på den faktiske årsløn, men også på de muligheder, der lå for den pågældende.

Må jeg dernæst til fru Hanne Reintofts ord om, at man på en mærkelig måde henviser til Norge, når der endelig er et forhold, hvor man mener med fordel at kunne sammenligne, sige, at det er en noget forenklet fremstilling af sagen. Jeg synes ikke, vi nu skal gå ind i en lang debat, men jeg må have lov at minde om, at vi forbedrede den danske lov ganske betydeligt sidste år, og at vi netop anvendte lempeligere bevisbyrderegler, også lempeligere end i Norge. Endelig synes jeg, det må være helt rimeligt, når man rejser et så principielt spørgsmål om, hvorvidt det skal være en gradueret eller en ensartet erstatning, at fremhæve, at selv i